

Udstykning af Danmarks Jord efter min Opfattelse en Umulighed. Jeg bruger med Villie saa stærke Ord, fordi jeg ikke tror, man kan bygge en Landbolovgivning i Danmark paa andet Grundlag end dette, at man giver de vedkommende en Mulighed for at eksistere efter en sund og nøgtern Vurdering af Forholdene og derefter siger til dem, at de maa stole paa sig selv. Kommer man ind paa den Glidebane, at Staten skal give saa stor en Haandsrækning til Nybyggere, at de, som ikke duer, kan bevares i disse Brug, er man inde paa en umulig Vej, og saa gør man mere Skade end Gavn. Jeg har som Formand for Statens Jordlovsudvalg set den ene Adresse efter den anden, i hvilke Folk af Kammeratskabsgrunde, enten de trænger eller ej, skriver under paa en Ansøgning om, at Staten vil give et Driftslaan paa et Par Tusind Kroner. Jeg vil sige, at skal Resultatet af at oprette Husmandsbrug blive, at en Kreds af Borgere laver en Fagforening i den Hensigt at faa det mest mulige ud af Staten uden at tænke paa, at de derved skader alle dem, som ogsaa er deres Kammerater, alle dem, der staar bag dem, der har faaet Jord, og som ogsaa ønsker at rykke frem til selvstændig Erhvervsvirksomhed i det danske Landbrug, saa maa Lovgivningsmagten sige Stop og vise, at den Slags lader vi os ikke paavirke af herinde. Jeg siger det saa stærkt, fordi jeg tror, det gælder noget af det væsentligste og vigtigste i dansk Landpolitik paa dette specielle Omraade. Det beror paa en ganske forkert Opfattelse hos Statshusmændene, naar de af Hensyn til Kammerater gaar med til at anmode om det, som ikke er strengt nødvendigt, og Statshusmændene skal vide, at de, som gør det, støtter maaske en, som ikke duer, men forhindrer dem i at komme til, som muligvis var meget bedre egnede.

Saaledes ligger Forholdene i det praktiske Liv. Man kan tale saa meget, man vil, om, at de vedkommende har ikke Kapital nok, og at der er ikke sondret strengt nok fra de Myndigheders Side, som skal give Anvisning paa, hvilke Ansøgere der skal til. Ingen uden det praktiske Liv kan i det lange Løb sondre rigtigt. Det vil Gang paa Gang vise sig, at man vurderer en Mand forkert, selv om hans Papirer er i den fineste Orden; men lad ham prøve to, tre Aar, det vil da vise sig, hvad han duer til, og det vil da tidt vise sig, at den, som har en lille Kapital, men som har de særlige Egenskaber og Evner, er langt foran den, som var meget bedre stillet øko-

nomisk. Og det er godt, at det er saaledes, at man kan reformere paa et Omraade, hvor virkelig Personligheden kan komme til at gøre sig gældende, og Dygtigheden kan udfolde sig, det er en Grundbetingelse for, at Landbruget kan gaa Fremtiden i Møde med nogenlunde Tryghed.

Ud fra denne Betragtning mener jeg, at hvis hele Spørgsmaalet om Driftslaan skal ordnes, skal det ikke ordnes paa Grundlag af Henvendelser og Adresser, der kommer til Rigsdagen — dem bør Rigsdagen for Sagens Skyld afvise og derved give til Kende, at man ikke lader sig paavirke af den Slags —, men det skal ordnes ud fra den Betragtning, at naar vi finder en Form for Driftslaan, hvorved man kan bevare i Husmandsbrugene alle dem, som viser sig at due, gør vi det rigtige og skader ikke Udstykningssagen i kommende Tider. Jeg tror, der er Mulighed for at finde en Form, hvorved man naar det Maal, man bør tilstræbe. Jeg har tænkt en Del over Sagen og vil henstille til Tingets Overvejelse og det kommende Udvalgs Behandling, om man ikke, naar det har vist sig, at en Nybygger efter et Par Aars Forløb mangler Driftskapital, saaledes at han risikerer at køre i Staa, kunde finde en Form, under hvilken Staten uden Tab kunde give en Haandsrækning, som vedkommende paa Grund af sine særlige Besiddelsesforhold ikke kan faa fra anden Side.

Her vil jeg gerne knytte et Par Bemærkninger til de Udtalelser, som fremsattes af det ærede Medlem Hr. Pinholt. Han nævnte den Modsætning, der er imellem det af Socialdemokraterne her foreslaaede og det af Landbokommissionen i sin Tid foreslaaede med Hensyn til Driftslaan til Landbrug, idet man der byggede paa den personlige Tillid, Manden nød i Befolkningen. Man sagde: Saadanne Laan kan ydes, naar de alle derude kan enes om solidarisk med hinanden at optage et Driftslaan. Det er efter min Mening i Almindelighed et rigtigt Princip; men man maa ikke glemme i denne Forbindelse, at der har Statshusmændene en særlig Stilling, som kan være baade til det onde og det gode for dem. I Henhold til Lovens Bestemmelser har de den Undtagelsesstilling, at der ikke kan gøres Udlæg hos en Statshusmand. Det er en Lykke for dem, der har gjort Gæld, men det en Hindring for dem, der ikke har gjort det; det gør det vanskeligt for dem at gaa ind sammen med andre i en Laanstiftelse med solidarisk Garanti for de enkelte Medlemmer indbyrdes.